

Szabó J. Róbert lelkipásztor | 2021.01.03. Évkezdő istentisztelet

TÖBB KRISZTUST!

János 3, (22-29) 30.

Kedves Testvérek!

1.

A 20. század és a világ egyik leghíresebb karmestere volt az olasz *Arturo Toscanini*. Toscanini korának ünnepezt sztárja volt, mégsem szállt fejébe a dicsőség, hanem tudott alázatos maradni legnagyobb sikerei közepette is. Egy alkalommal például, amikor Beethoven kilencedik szimfóniájának előadása után a közönség szünni nem akaró tapssal éltette őt és zenekarát, Toscanini meghatottan zenészei felé fordult és azt suttogta: - *Én semmi vagyok, ti is semmik vagytok. De Beethoven, ő a minden!*

Ez kis anekdota jól illeszkedik ahhoz a bibliai történethez, amit ma elétek hozok, mert ez a történet, ahogyan halottátok is, az alázatról szól. Valamiről, amire az előttünk álló évben is nagy szükségünk lenne! De nincsenek illúzióim, ebben az évben sem fogunk sokkal több alázattal élő emberrel találkozni a világban. Pedig egy olyan év után, mint amilyen 2020 volt, nem több „énre”, hanem **TÖBB KRISZTUSRA** van szükségünk!

* * * *

Felolvasni az alapigét: János 3,22-30. Különösen ezt az utolsó verset szeretném kiemelni: **Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.** ^{3,30.}

* * * *

2.

Mai történetünk alaphelyzete egy vita. Magáról a vita részleteiről nem sokat tudunk meg, de azt igen, hogy Keresztelő János tanítványai ebből értesülnek arról, hogy Jézus is kereszteselni kezdett és hatalmas tömegek mennek hozzá. A tanítványokat érezhetően megzavarja ez az információ, mert az közben az, akit ők követnek, egyre kevesebben keresik, egyre csökken a befolyása. Felháborodva mennek hát mesterükhöz, hogy tudassák vele a rossz hírt: **Mester, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme, az keresztesel, és mindenki őhozza megy.** ^{3,26.}

Keresztelő János azonban *egészen másként reagál erre a hírre*, mint tanítványai. Nem esik kétségbe. Ez a hír nem éri őt váratlanul, nem lesz csalódott és kiábrándult miatta. Szavaiban nem találunk semmi keserűséget, féltékenységet. János szavai inkább az öröm szavai! Egy olyan ember szavai ezek, aki örül annak, ami történik! Sőt tisztában van azzal, hogy ez a helyes, ennek így kellett történnie!

Keresztelő János mindenkinek azt hirdette, hogy nem ő a Messiás. Ő úgy határozta meg a maga szerepét, hogy csak útkészítő, aki egész életével és szolgálatával a Messiásra mutat. És

Több Krisztust! | János 3,30.

íme, most azt hallja, az emberek meghallották az üzenetét, és kezdik felismerni, hogy Jézus az a Messiás, akiről ő beszélt. Ezért Jézusnak kell egyre feljebb és feljebb emelkednie, neki János pedig véget ért a küldetése. Teljesítette Istentől kapott feladatát.

3.

Még nekünk, bibliaolvasó embereknek is, *nehezen érthető* az, ahogyan Keresztelő János Jézus emelkedő népszerűségére reagál. Nemhogy azoknak, akik nem tudják azt, hogy a Biblia egy különleges könyv, amiben semmi sem szokványos!

Mert mi is lenne a szokványos? Az, ha Keresztelő János a tanítványai által hozott hír hallatán hozzájuk hasonlóan felháborodik és ki kell magából. Ha keserűen szidni kezdené az embereket, akik addig őt éltették, őt keresték, őt tartották fontosnak, de most Jézusért elhagyták őt és hátat fordítottak neki. Jánosnak inkább haragudnia kellene Jézusra, de legalábbis irigykednie kéne sikereire. Sértődöttségében rosszmájú megjegyzéseket kellene rá tennie, amivel lekicsinyelheti Jézus nagyságát. Soroljam még, hogy mi lenne a szokványos? Hogy mi miként szoktunk reagálni arra mások sikereire, gyarapodására, népszerűségére?

De Keresztelő János miért nem viselkedett úgy, ahogyan minden „normális ember” tette volna a helyében?

4.

Hogy kérdésünkre választ találjunk, képzeletben tegyünk egy utazást a németországi Isenheim-be, amelynek templomában látható egy híres oltárkép, amit *Matthias Grünewald* festett. A festmény a kereszten függő Jézust ábrázolja, akinek keresztje alatt ott áll Keresztelő János is, és egyik kezével Jézusra mutat, másik kezében pedig egy nyitott Bibliát tart, ami fölé Grünewald egy ezt az igeverset festette: **Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.**^{3,30.}

Vajon véletlenül választotta pont ezt a bibliai verset Grünewald, vagy azért, mert így akarta kifejezni azt, hogy Keresztelő János személyében egy olyan ember áll előttünk, aki a helyén látta az életét, a szerepét, a fontosságát? Aki tudta, hogy nem neki kell megváltania az emberiséget bűneiből, neki csak Krisztusra kell mutatnia, aki mindezt elvégezte, ahogyan hirdette is: **Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!**^{Jn. 1,29.}

János öröme, ami szavaiból árad, annak az embernek az öröme tehát, aki a helyén látta az életét, a szerepét, a fontosságát, mert annak látta Jézus Krisztust, akinek nekünk is látnunk kellene Őt: *Hatalmasnak, Szabadítónak, aki még a passió és a kereszt véres megalázottságában is Győzelmes Úr!* **Jó lenne megtanulnunk ezt az új év kezdetén!** Helyén látni az életünket, helyén kezelni betöltött szerepeinket, feladatainkat, helyesen látni és értékelni a fontosságunkat. Miközben a maga nagyságában látjuk Jézus Krisztust is, akire a mi életünk is mutathat!

Csakhogy ehhez olyan út vezet, aminek az árát csak kevesen akarják megfizetni! Mert Keresztelő János öröméhez és önismeretéhez fájdalmas út vezet, aminek ez a vezérigéje: **Neki (ti. Jézusnak) növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.**^{3,30.}

5.

Joggal kérdezheted, hogy miért mondom azt, hogy Isten ezen az igeversen keresztül egy fájdalmas útra hív bennünket? Egy hívő ember mesélte, hogy lelkivezetője biztatására választania kellett egy igeverset, hogy azután az legyen életének vezérigéje. Ő akkor, mert nem jutott más eszébe, ezt a bibliai verset választotta: **Neki növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem.** Ezután őszintén írt arról, hogy mennyi küzdelmet hozott ez választott igevers az életébe. Mennyit birkózott vele, mennyiszor tört össze a súlya alatt. Mert lelkének áramlatai mindig inkább saját nagysága felé vitték volna, és amikor már-már vállon veregette volna magát egy-egy elért sikere után, egyszerre eszébe jutott ez az igevers, hogy egy egészen más irányba rángassa őt.

Mert nyomorúságunk egyik alapvető oka az, hogy megfordultak az arányok az életünkben: *magunkat* látjuk nagyoknak és jelentékenyeknek, miközben *Jézus Krisztust* parányinak és jelentéktelennek tartjuk. És hiába kapjuk az élet folyamatos figyelmeztetéseit – betegségeket, járványokat, az elmúlás valóságát, váratlan tragédiákat –, nem halljuk meg, hogy az, ahogyan önmagunkra tekintünk mennyire téves, mennyire torz, mennyire hamis! De amikor úgy igazán a szívünkbe hatolnak Keresztelő János szavai: **Neki növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem**, akkor egyszerre szembesülök azzal a valósággal, amit tagadni akarok, amiben megfordulnak az arányok! Kiderül, hogy én vagyok a parányi és a jelentéktelen, és Krisztus a kibeszélhetetlenül hatalmas, a végtelen, a minden!

Ez a felismerés pedig mindig fájdalmas, mert összetöri minden emberi büszkeségünket, egész addig tévedésekből építgetett világunkat, és elhallgattat minden ellenérvet, kifogást, mentegőzést.

6.

A **Neki növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem** – mégsem azt jelenti, hogy rop-pant hatalmával félelmetesen fölének magasodik, és arra kényszerít, hogy semmiségünkben bújjunk az ágy alá és minden pillanatban kérjünk bocsánatot azért, hogy élünk. Nem, nem azt jelenti ez, hogy semmit sem érünk, hogy értéktelenek vagyunk! Sőt!

Ha *Jézus egyre jobban fölének emelkedik, és te egyre mélyebben hajolsz meg előtte*, az sokkal inkább felszabadít bennünket arra, hogy annak lássuk magunkat, akik vagyunk, és képesek legyünk annak elfogadni magunkat, akik vagyunk. Felszabadít arra, hogy ne akarjunk minden fölének megfogalmazott elvárásnak megfelelni. Megtanít arra, hogy ne rettegjünk a kudarcainktól, mert végre valaki nem azért szeret, mert valamiben nagyon jók és tehetségesek vagyunk, és nem azért fogad el bennünket, mert mindig tökéletesen csinálunk mindent! Ha Jézust elkezdem annak látni aki, akkor nem kell, hogy megbénítsanak a félelmeim, mert történhet velem bármi, tudom ki tartja az életemet. S talán éppen az előbb felsoroltak miatt írta ezzel az igeverssel kapcsolatban egyik igehirdető társam azt, hogy a Keresztelő Jánosi kisebb léte az „alászállás-paradoxona”. ^{Lovas András} Mert az, akinek az életében egyre hatalmasabbra növekedhet Jézus uralma, azzal, hogy ő kisebb lesz, mégis az által lesz senkiből,

Több Krisztust! | János 3,30.

valakivé, parányiból óriássá.

7.

A több Krisztus és a kevesebb „én”, nem önfeladást jelent, nem kontrollvesztést, hanem mind jobban való ráhagyatkozást annak az erejére, aki a legjobban ismer és mégis szeret, és aki mindennél hatalmasabb és mégis aláhajol értem, hogy Önmagához emeljen.

Hát így és ebben az értelemben kívánok nektek, mindannyiunknak olyan új évet, amiben megtanuljuk és gyakoroljuk a növekedés isteni paradoxonát! Engedjük az életünkben növekedni Krisztust, miközben mi egyre mélyebben hajolunk meg az Ő korlátlan nagysága előtt, hogy így tapasztaljuk meg a bajok, a váratlan események, a kihívások, a kiszámíthatatlan jövőendő közepette is az Ő mindenre elég kegyelmét és erejét! Ámen!